

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu: **J.**, X.D.I., zastúpeného advokátom JUDr. I.L.B. proti žalovanému: **F.D.B.**, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. Š., AK D.M.B., o zaplatenie 99 552,-- Sk (3 304,52 eur), na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2008, č.k. 4 Cb 98/03-314, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2008, č.k. 4 Cb 98/03-314 sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 99 552,-- Sk a 22 844,-- Sk na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca ako postupník nadobudol v januári 2003 na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od postupcov - bývalých vlastníkov dlhopisov F. - ISIN: X., vydaných v zmysle ustanovenia § 24 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby - pohľadávky voči žalovanému. Každá pohľadávka (v počte 66 kusov) predstavuje úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka z titulu omeškania dlžníka s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisu F., splatného podľa § 24 ods. 6 zák. č. 92/1991 Zb. dňa 31. decembra 2000. Uplatnený úrok z omeškania je v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. 17,6% ročne, počnúc 1. januárom 2001 zo sumy 13 740,-- Sk, čo predstavuje menovitú hodnotu a výnos dlhopisu. Nadobudnutie pohľadávky na základe uzavretých zmlúv žalobca oznámil žalovanému 11. februára 2003.

Vzhľadom na to, že podľa nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 192/06 č. 49/2006 právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy prelína aj princíp právnej istoty ako jeden z prvkov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy, v zmysle ktorého súdy majú v rovnakých alebo analogických situáciách rozhodovať rovnako, súd ohľadom stanovenia doby splatnosti dlhopisu F. a začiatku jeho omeškania so splatením vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vydaných v dovolacom konaní pod sp. zn. 1 Obdo V 95/2005 z 26. októbra 2006 a 1 Obdo V 3/2006 z 31. januára 2007. Najvyšší súd SR ako súd dovolací vo svojich rozhodnutiach na základe výkladu zákonných ustanovení § 24 ods. 6,7,8,9,10 a 11 zákona č. 92/1991 Zb., a to jednak pri výklade každého ustanovenia samostatne a jednak v ich vzájomnej súvislosti a tiež pri ich výklade v súvislosti aj s ďalšími ustanoveniami zákona č. 92/1991 Zb. dospel k záveru, že si navzájom neodporujú, ale sú plne právne súladné a používa sa v nich obvyklá právna terminológia, ako ju prezentuje právna teória a súdna prax. Základnú otázku splatnosti dlhopisov s dôsledkom aj vzniku povinnosti týmto dňom dlhopisy vyplatiť, rieši ustanovenie § 24 ods. 6. Preto je potom logické, že túto otázku nemôže zákon riešiť a ani nerieši iným spôsobom v ďalšom ustanovení, a to v § 24 ods. 11 zákona, ako to prezentoval žalovaný. Keďže lehota splatnosti bola určená v odsekoch 6 a 7 § 24, žalovanému nič nebránilo, ku dňu v nich uvedenému, splniť svoju povinnosť, najmä ak o vzniku tejto povinnosti vedel už niekoľko rokov. Povinnosť plniť zo strany žalovaného trvala nepretržite, každý deň už po celý rok 2001 (ods. 6), resp. rok 1998 a nasledujúce (ods. 7), keďže táto povinnosť mala byť splnená už ku dňu 31. decembra 2000, resp. ku dňu 31. decembra 1997. Z hľadiska omeškania sa však nič nemení na tom, že žalovaný sa dostal

do omeškania už dňom 1. januára 2001 (ods. 6, resp. 1. januára 1998 (ods. 7). Do doby, kým sa pohľadávky veriteľov stanú splatnými, nemôžu veritelia požadovať ich splnenie. Akonáhle sa pohľadávka stane splatnou, dlžník je povinný ju uhradiť a ak tak neurobí, je veriteľ oprávnený domáhať sa jej splatenia, a to aj s úrokmi z omeškania.

Vzhľadom na uvedené závery Najvyššieho súdu SR v dovolacom konaní, súd považoval otázku splatnosti dlhopisu (31.12.2000) a začatia omeškania žalovaného v tomto konaní (1.1.2001) za právne vyriešenú.

Pokiaľ ide o zmluvy o postúpení pohľadávok, podpísané p. K., splnomocneným zástupcom žalobcu, na základe ktorých žalobca uplatňuje svoj nárok, žalovaný v priebehu konania nespochybnil ich platnosť.

Medzi účastníkmi zostalo sporné, či veritelia z dlhopisov F. poskytli žalovanému náležitú súčinnosť k splneniu jeho záväzku splatiť menovitú hodnotu a výnos dlhopisu v zákonom termíne 31. decembra 2000 a či uplatnenie nároku na úroky z omeškania je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi.

Vzhľadom na to, že zákon č. 92/1991 Zb. upravuje iba definíciu, použitie a lehoty splatnosti dlhopisov, otázky spojené s plnením zákonnej povinnosti žalovaného, ako napr. miesta a spôsobu plnenia, príp. otázky týkajúce sa omeškania účastníkov tohto právneho vzťahu, je potrebné posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa § 559 Občianskeho zákonníka dlh splnením zanikne, pričom musí byť splnený riadne a včas s tým, že obidve podmienky musia byť splnené kumulatívne.

Z listinných dôkazov založených v súdnom spise je preukázané, že žalovaný súc si vedomý svojej povinnosti pred uplynutím lehoty splatnosti vykonával rôzne úkony smerujúce k dodržaniu zákonnej lehoty splatenia dlhopisov. Už 4. mája 2000 uzavrel s R., a.s. zmluvu o poskytnutí osobitnej služby pre emitenta cenných papierov s časom plnenia do 31. decembra 2000, č. X.-DF. Žalovaný na základe uznesenia svojho prezídia č. X./XL/00 určil ako organizátora technického zabezpečenia splatenia dlhopisov F. spoločnosť R., a.s. a následne bola 30. októbra 2000 uzatvorená medzi nimi zmluva č. X./2000 o zabezpečení splácania dlhopisov F. po lehote splatnosti. Účelom zmluvy bolo zabezpečenie riadneho a včasného plnenia povinností F. ako emitenta dlhopisov, súvisiacich s výplatou ich menovitej hodnoty a výnosov voči ich majiteľom. Predmetom zmluvy bolo okrem iného spracovanie údajov o majiteľoch dlhopisov F. evidovaných S., vytvorenie databáz majiteľov, spracovanie harmonogramu výplat, podmienok pre hotovostné aj bezhotovostné vyplácanie dlhopisov, spracovanie pokynov na splatenie dlhopisov F. po dobe ich splatnosti. Povinnosťou R., a.s. bolo okrem iného v zmysle čl. V bod 3 zmluvy každej fyzickej osobe, ktorá je majiteľom

dlhopisov a ktorú určí F., zabezpečiť doručenie vyplácanej menovitej hodnoty a výnosu všetkých dlhopisov na adresu evidovanú v centrálnej evidencii R., a.s., aktualizovanej údajmi z evidencie S.. Z uvedeného, ako aj z dokumentu Informácie o stave prípravy a zabezpečení vyplácania dlhopisov F. občanom SR a tiež z výročnej správy o činnosti F. za rok 2001 je zrejmé, že žalovaný s prípravou na včasné a riadne splnenie svojho záväzku v zákonnej lehote nezačal v dostatočnom časovom predstihu, hoci to bola jeho zákonná povinnosť.

Ako účastníci konania zhodne prehlásili, žalovaný skutočnosti ohľadom organizácie, spôsobu a času vyplácania dlhopisov prostredníctvom médií opakovane zverejšoval, čím v značnom časovom predstihu pred termínom splatnosti dlhopisov informoval veriteľov o zásadných skutočnostiach, spojených s vyplácaním dlhopisov; preto nemohol spravodlivo očakávať ich súčinnosť vo forme dostavenia sa do sídla dlžníka práve 31. decembra 2000.

Okrem toho z listinných dôkazov predložených žalovaným je preukázané, že v termíne 31. decembra 2001 žalovaný nebol pripravený plniť svoje záväzky voči veriteľom. Je tiež preukázané, že 31. decembra 2000 neboli v sídle dlžníka žiadne osoby, ktoré by mohli vyplácanie dlhopisov fyzicky zabezpečiť. Žalovaný teda svoj dlh včas a riadne nesplnil, nie však v príčinnej súvislosti s neposkytnutím súčinnosti zo strany veriteľov, ale z dôvodov na jeho strane, a preto sa dostal do omeškania. Žalovaný objektívne ponúkol veriteľom plnenie až na základe výziev realizovaných R., a.s. Vzhľadom na to, že v danom prípade ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania.

Súd nemohol akceptovať ani žalovaným tvrdený výkon práv, práva na úroky z omeškania v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný totiž za svoju činnosť pri vyplácaní dlhopisov, realizovanú prostredníctvom svojich zmluvných partnerov, inkasoval od veriteľov poplatky. Podľa názoru súdu uplatnenie práva na úroky z omeškania nie je konaním v rozpore so základnými, všeobecne uznávanými a v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadom vzťahov a konania medzi ľuďmi. Po takto vykonanom dokazovaní súd I. stupňa dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je dôvodný.

Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a na úspešnosť žalobcu vo veci.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie. Žalovaný namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), lebo nesprávne právne posúdil otázku doby stanovenej zákonom na splatenie dlhopisov F. a tým aj otázku, či vôbec bol v omeškaní so splatením dlhopisov F., ak ich „do konca roku 2001“ splatil. Prvostupňový súd neakceptoval námietku, že sa nemohol

dostať do omeškania s vyplácaním dlhopisov F. už uplynutím „splatnosti“ stanovenej podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. na 31. december 2000, pretože na včasné splatenie dlhopisov F. postačovalo splnenie tejto povinnosti „najneskôr do konca roku 2001“, ako to určil § 24 ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb. Tiež sa vôbec nevysporiadal s dôvodovou správou k návrhu zákona č. 322/1996 Z.z. (novela zákona č. 92/1991 Zb.), ktorá poukazuje na rozdiel medzi termínmi, kedy je dlhopis F. podľa § 24 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 92/1991 Zb. „splatný“ a „dobou splatnosti“, ktorá podľa § 24 ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb. trvá až do „konca roka 2001“.

Uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia použitie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 8/1995, sp. zn. PL. ÚS. 13/97 z 19. júna 1998 nie je na mieste, lebo v uvedenom konaní sa ústavný súd nezaoberal otázkou splácania dlhopisov F. a k problematike času stanoveného na splatenie dlhopisov F. sa nevyjadril. Ďalej namietal, že v rozhodnutí nebola zohľadnená námietka neposkytnutia nevyhnutnej súčinnosti veriteľmi na splnenie záväzku so splatením dlhopisov F.. Za irelevantnú pokladal skutočnosť, či a kedy začal s prípravou na splatenie dlhopisov F.. Nemá vplyv na posúdenie otázok, či veritelia oprávnení na splatenie dlhopisov F. boli v omeškani s poskytnutím súčinnosti potrebnej na ich splatenie a aký vplyv má uvedené omeškanie veriteľov na prípadné omeškanie žalovaného ako dlžníka z dlhopisov F.. Ani preukázanie včasnej prípravy dlžníka alebo naopak jej absencie by nemalo mať vplyv na posúdenie uvedených otázok v prospech alebo v neprospech žalovaného ako dlžníka. Z hľadiska času plnenia sa opieral o logický výklad § 24 ods. 6 a ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb. v tom smere, že žalovaný bol povinný splatiť dlhopisy F. najneskôr do konca roka 2001. Dlhopisy F. skutočne splácal z hľadiska miesta plnenia nad rámec svojich zákonných povinností tak, že prostredníctvom spoločnosti R., a.s. a ďalej pobočiek S., a.s. zisťoval aktuálne údaje o veriteľoch a plnenia veriteľom doručoval. Zákon č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov totiž neupravuje miesto a spôsob splatenia dlhopisov F.. Zverejnením informácie v médiách o postupe splácania dlhopisov nezobral veriteľom z dlhopisov F. možnosť v sídle žalovaného ako zákonnom mieste plnenia požadovať splatenie dlhopisov F. už 31. decembra 2000 a nezmenil tým jednostranne príslušné ustanovenia zákona. Tvrdil, že nárok na úrok z omeškania z titulu omeškania žalovaného ako dlžníka s plnením dlhopisov F. po 31. decembri 2000 by mohli uplatniť len tí veritelia, ktorí by sa 31.12.2000 dostavili do sídla žalovaného a poskytli tak súčinnosť potrebnú na splatenie dlhopisov F. v mieste plnenia a spôsobom stanoveným zákonom. Ďalej namietal, že osoby oprávnené na splatenie dlhopisov F. ako veritelia sa 31. decembra 2000 nedostavili do sídla žalovaného, ani neposkytli údaje umožňujúce doručenie plnenia a neposkytli tak

žalovanému súčinnosť potrebnú na splatenie dlhopisov F. v zákonom mieste plnenia. Ku dňu 31. decembra 2000 nemal k dispozícii aktuálne údaje o veriteľoch oprávnených na splatenie dlhopisov F. a nebol tak schopný bez ich súčinnosti tieto splatiť. Prvostupňový súd uvedenú námietku podľa žalovaného vzhľadom na vyššie uvedené neanalyzoval správne, s jej podstatou sa nevysporiadal a z právneho hľadiska ju nesprávne posúdil. Žalovaný tiež namietal, že súd neakceptoval ani námietku, že uplatnenie nároku na úroky z omeškania za daných podmienok je v rozpore s dobrými mravmi. Nezohľadnil, že výška poplatkov predstavovala 178,90,-- Sk a veritelia pri prevzatí peňažného plnenia z dlhopisu F. podpisom uvedený poplatok výslovne akceptovali. Výška uvedeného poplatku je pritom neporovnateľne nižšia ako náklady, ktoré veritelia oprávnení na plnenia z dlhopisov F. doručením uvedených plnení v porovnaní so splatením dlhopisov F. v sídle žalovaného ušetrili.

Žalovaný napokon žiadal, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť a zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s námietkou žalovaného o omeškaní veriteľov s prevzatím plnenia záväzkov žalovaného. Uviedol, že žalovaný pred splatnosťou dlhopisov, t.j. pred 31. decembrom 2000, zverejnil spôsob, akým budú dlhopisy F. vyplácané, konkrétne prostredníctvom R., a.s., pričom na základe výzvy budú výplatným miestom pobočky S., a.s. Žalovaný nemal nikdy v úmysle a ani nebol pripravený na vyplácanie dlhopisov v hotovosti vo svojom sídle k 31. decembru 2000. Za rozpor s dobrými mravmi pokladal konanie žalovaného, ktorý na jednej strane verejne z pozície štátnej moci prezentuje ako, kde a kedy je ochotný a schopný plniť svoje záväzky voči veriteľom, občanom a na strane druhej mu takáto verejná prezentácia a prísľub nie je prekážkou k tomu, aby veriteľov účelovo označil za osoby, ktoré sú v omeškaní vo vzťahu voči nemu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného v súlade s § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k názoru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či žalovaný sa dostal do omeškania s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov F. voči svojim veriteľom, vlastníkom dlhopisov.

Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že žalovaný splatil oprávneným osobám dlhopis, vrátane ich výnosov do 31. decembra 2001. Sporným zostala skutočnosť, či žalovaný ich mal splatiť do 31. decembra 2000, ako tvrdí žalobca, alebo do 31. decembra 2001,

ako tvrdí žalovaný. Obaja poukázali na splatnosť dlhopisu stanovenú zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, v znení neskorších predpisov.

Súd prvého stupňa sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal relevantnými námietkami žalovaného. Odvolací súd ich odôvodnenie pokladal za vecne správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. K dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa odvolací súd ďalej považuje za potrebné poukázať na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ÚS 235/08-21 (KP 8/09-5) zo 17. decembra 2008, v ktorom vyslovil svoje stanovisko k predmetnej veci. Stotožnil sa s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozsudku, sp. zn. 1 Obdo V 103/2005, podľa ktorého: «Dovolací súd dospel k záveru, že základnú otázku splatnosti dlhopisov s dôsledkom aj vzniku povinnosti týmto dňom dlhopisy vyplatiť, rieši citované ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. v jeho platnom znení. Ak otázka splatnosti (zročnosti) s týmto obvyklým legislatívnym obsahom, ako to v dovolaní správne naznačuje a prezentuje žalobca, je vyriešená v tomto ustanovení, potom je logické, že zákon túto otázku nemôže riešiť a ani nerieši iným spôsobom v ďalšom ustanovení, a to v § 24 ods. 11 cit. zákona. Teda ak je v tomto ustanovení (§ 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb., pozn.) uvedené, že dlhopis je splatný 31. decembra 2000, potom skutočne zákonodarca takto určil deň, ku ktorému musia byť dlhopisy aj vyplatené, čo potvrdzuje aj znenie § 24 ods. 10 cit. zákona, podľa ktorého žalovaný mohol dlhopisy splatiť aj pred uvedenou dobou splatnosti, t.j. pred 31. decembrom 2000. Teda ak k tomuto dňu bolo zákonom ustanovené, že dlhopisy sú splatné, potom nemohli byť zároveň aj nesplatné. V tomto zmysle pojem „splatnosť“ je vykladaný už dlhodobo, ide o pojem ustálený a teóriou a aj praxou takto chápaný.»

Ústavný súd v uvedenom náleze napokon zhrnul a vyslovil záver, že podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. dlhopis F. bol splatný 31. decembra 2000. Preto ak F. splatil menovitú hodnotu a výnosy dlhopisov až po uplynutí tejto lehoty, počnúc 1. januárom 2001 sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a veriteľom vzniklo právo na úrok z omeškania. Uložením povinnosti F. splatiť dlhopis najneskôr do konca roku 2001 (§ 24 ods. 11 cit. zákona), zákonodarca iba vymedzil dobu trvania tejto formy privatizácie.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že dlhopis F. ako záväzok žalovaného je splatný, resp. zročný 31. decembra 2000. Žalovanému ako dlžníkovi vznikla povinnosť 31. decembra 2000 splatiť svoj peňažný záväzok voči veriteľovi, majiteľovi dlhopisu vzniklo právo požadovať plnenie záväzku. V prípade porušenia tejto povinnosti dlžníkom vznikne potom veriteľovi právo na majetkové sankcie (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Žalovaný nespochybnil v prejednávanej veci uplatnenú výšku ani spôsob výpočtu úroku z omeškania.

Žalovaný ďalej namietal, že nebol v omeškaní s plnením peňažného dlhu z dôvodu na strane veriteľov, ktorí mu neposkytli potrebnú súčinnosť, aby svoj záväzok mohol splniť včas.

Podľa ustanovenia § 520 prvej vety Občianskeho zákonníka k omeškaniu dlžníka nedôjde, ak veriteľ včas a riadne ponúknuté plnenie od neho neprijme alebo mu neposkytne súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu.

Odvolací súd v tomto smere sa plne stotožnil s názorom súdu prvého stupňa. Poznamenáva ďalej, že žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia, že veritelia mu neposkytli potrebnú súčinnosť, nepredložil súdu žiadne dôkazy. Nepreukázal, že v dobe splatnosti svojho záväzku bol pripravený plniť, t.j. že mal dostatok peňažných prostriedkov, aby svoj záväzok k 31. decembru 2000 splnil. Tiež nepreukázal, že každému z veriteľov, ktorí postúpili svoje práva z dlhopisu žalobcovi, peňažné plnenie riadne a včas ponúkol. Preto ani odvolací súd na uvedenú námietku žalovaného nemohol prihliadnuť.

Odvolací súd nevyhovel ani námietke odvolateľa, že uplatnenie práva na zaplatenie úroku z omeškania je za daných podmienok v rozpore s dobrými mravmi.

Právo veriteľa (žalobcu) na úrok z omeškania vzniká bez ohľadu na okolnosti vzniku omeškania, liberácia je možná iba keď dlžník nemohol splniť svoj záväzok v dôsledku omeškania dlžníka. Vzhľadom na vyššie uvedené, v danom prípade liberácia poukázaná nebola. Preto uplatnenie práva na úrok z omeškania nie je výkonom práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, mal by preto právo na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa obsahu spisu žalobcovi vznikli trovy len za právne zastupovanie advokátom. Žalobca v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia trovy konania nevyčísľil, a preto odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. apríla 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.